

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **ASTON – služby v ekologii, s.r.o.**, se sídlem Novomlýnská 1373/5, Nové Město, Praha 1, IČ: 26072602, zastoupen Mgr. Michalem Šimkům, advokátem, se sídlem Šitkova 233/1, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v žalovaném vydaném dožádání, č. j.: 6319157/15/2001-61563-107917, k provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty nebo postupu podle § 87 odst. 2 až 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, Územním pracovištěm v Táboře (dále též „správce daně“). Na základě dožádání správce daně zahájil se žalobcem dne 26. 1. 2016 daňovou kontrolu podle § 87 odst. 1 daňového řádu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2012 až červenec 2015.

Podle žalovaného bylo důvodem dožádání „řešení skutkově totožných kauz i v rámci šetření řetězců plátců Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, Územním pracovištěm v Táboře“. Dopisem ze dne 28. 12. 2015 požádal právní zástupce žalobce žalovaného o zvážení uvedeného postupu s ohledem na to, že nebyly splněny podmínky dožádání daně § 17 daňového řádu. Na to žalovaný reagoval sdělením ze dne 11. 1. 2016, v němž jako důvod dožádání označil skutečnost, že „veškeré šetřené skutečnosti (poskytování reklamy na stadionu) a provozní činnost daňového subjektu jsou prováděny v místech, která se nacházejí

v *místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj*“. Proti postupu žalovaného podal žalobce stížnost podle § 261 odst. 1 daňového řádu, na kterou žalovaný reagoval vyrozuměním ze dne 10. 2. 2016, č. j.: 87795/16/2001-61563-107917, ve kterém uvedl, že stížnost shledal nedůvodnou a že jeho úmyslem bylo „...prověřovat zejména poskytnuté reklamní služby představující prezentaci v areálu Soukeník, Sezimovo Ústí, který je v *místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře*, čímž zdůvodňuje napadené dožádání.“ Ustanovení § 17 daňového řádu taxativně stanoví jen tři důvody, podle kterých může dožadující finanční úřad dožádat jiného věcně příslušného správce daně téhož nebo nižšího stupně o provedení úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů, a to jen tehdy, pokud by je sám mohl provést (i) jen s obtížemi, nebo (ii) s vynaložením neúčelných nákladů, anebo (iii) by je nemohl provést vůbec. Podle žalovaného bylo jediným důvodem, proč měl daňovou kontrolu provést správce daně skutečnost, že správce daně mohl provést daňovou kontrolu rychleji, efektivněji a bez vynaložených neúčelných nákladů. Takové odůvodnění ovšem daňový řád neznal a nebylo možné jej podřadit pod žádný zákonný důvod uvedený v § 17 daňového řádu.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že jak žalovaný, tak i správce daně si byli vědomi nesrovnalostí a nezákonností, a proto neustále měnili, upravovali a precizovali odůvodnění, proč bylo dožádání po právu. Finálně skončili u dvou rozdílných tvrzení, že (i) „*Důvodem dožádání provedení kontroly je řešení skutkově totožných kauz i v rámci šetření řetězců plátců Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, Územním pracovištěm v Táboře*...“ nebo že úmyslem žalovaného bylo (ii) „...prověřovat zejména poskytnuté reklamní služby představující prezentaci v areálu Soukeník, Sezimovo Ústí, který je v *místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře*“. Žalobce uvedl, že provedení daňové kontroly správcem daně bylo ne hospodárné, neboť daňovou kontrolu měl provést správce daně, který má sídlo v Táboře, ačkoli žalobce má od roku 2011 sídlo, kanceláře a vedení v Praze. V Praze měl sídlo jeho právní zástupce, daňová poradkyně, byly zde uloženy dokumenty s listinami, které byly požadovány pro provedení kontroly, a činnost daňového subjektu byla prováděna po celé České republice. Pracovníci správce daně jezdili provádět daňovou kontrolu do sídla žalovaného. Daňová kontrola probíhala v těch samých místnostech žalovaného, kde by probíhala před místně příslušným finančním úřadem, jen jí vedl správce daně. Žalobce uvedl, že ve sledovaném období, tj. v prosinci 2012 až červenci 2015 měl reklamu, která byla zřejmě středem zájmu žalovaného, umístěnu po celé České republice, tj. v lokalitách, které neměly s místní příslušností správce daně nic společného. Rozsah činnosti po celé České republice doložil grafy porovnávajícími objemy vydaných a přijatých faktur daňového subjektu po jednotlivých regionech.

Žalobce navrhl, aby soud určil, že vydání dožádání, č. j.: 6319157/15/2001-61563-107917, k provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty nebo postupu podle § 87 odst. 2 až 6 daňového řádu žalovaným bylo nezákonné.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 31. 5. 2016 uvedl, že jako místně příslušný správce daně dožádal podle § 17 daňového řádu Finanční úřad pro Jihočeský kraj – Územní pracoviště v Táboře k provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty dle § 87 odst. 2 až 6 daňového řádu. Důvodem bylo prověřování reklamních služeb představujících především prezentaci ve fotbalovém areálu Soukeník, Sezimovo Ústí, který je v místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře, a dále skutečnost, že žalobce byl obchodně personálně propojen se společností FC MAS Tábořsko a.s. rovněž v místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře. Právní zástupce žalobce požádal písemným podáním ze dne 21. 12. 2015, č. j.

7532329/15/2001-61563-107917, o zvážení uvedeného postupu, neboť dle jeho názoru nebyly splněny podmínky dané zákonem, zejména § 17 daňového řádu. Na tuto písemnost odpověděl žalovaný sdělením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 70781/16/2001-61563-107917, v němž uvedl, že trvá na svém stanovisku ohledně dožádání Finančního úřadu pro Jihočeský kraj. Žalobce podal následně dne 14. 1. 2016 stížnost proti postupu žalovaného, na kterou reagoval žalovaný dne 10. 2. 2016 vyrozuměním, č. j. 877795/16/2001-61563-107917, které doručil žalobci dne 11. 2. 2016. Stížnost byla posouzena žalovaným jako přípustná, ale nedůvodná. Proti stížnosti nebyl využit opravný prostředek, tj. žádost o prošetření způsobu vyřízení podle § 261 odst. 6 daňového řádu.

Žalovaný uvedl, že považuje svůj postup za zákonný, dožádání akceptovalo rychlost a efektivnost daňového řízení. Podle informací žalovaného měl žalobce nahlášené 4 provozovny, a to v Sezimově Ústí, v Plané nad Lužnicí, v Písku a v Nýrsku, tedy v působnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj. Na svých webových stránkách žalobce uváděl, že má 6 provozoven (Praha, Tábor, Písek, Planá nad Lužnicí, Sezimovo Ústí a Nýrsko), z toho 5 uváděných provozoven bylo v místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj. Převážná část zaměstnanců žalobce vykonávala svoji činnost v těchto provozovnách, kde by měly být zároveň vyhotovovány i evidence vztahující se k činnosti provozovny. Navíc byly v rámci daňové kontroly prověřovány reklamní služby představující především prezentaci ve fotbalovém areálu Soukeník, Sezimovo Ústí, který byl v místní příslušnosti dožádaného Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře. Institut dožádání využil žalovaný výlučně z moci úřední – nebylo v pravomoci žalobce určovat, který správce daně povede u něho určitý úkon nebo postup. Dle žalovaného žaloba byla podána předčasně, jak si je vědom i žalobce, který nevyužil možnosti po vyřízení stížnosti požádat nejbližší nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob jejího vyřízení (§ 261 odst. 6 daňového řádu). Z tohoto důvodu navrhl žalovaný žalobu pro nedůvodnost odmítnout, a pokud bude přesto soudem akceptována žaloba jako přípustná, pak alternativně navrhl žalobu zamítnout, jelikož jeho postup nebyl nezákonným zásahem.

Ve správním spise, který byl soudu předložen, se nachází dožádání ze dne 1. 10. 2015 č. j. 6319157/15/2001-61563-107917. Dožadovaným úkonem byla daňová kontrola daně z přidané hodnoty za období září 2012 až červenec 2015 nebo postup dle ustanovení § 87 odst. 2 až 6 daňového řádu. V tomto dožádání ze dne 1. 10. 2015, č. j. 6319157/15/2001-61563-107917, žalovaný uvedl, že důvodem dožádání bylo komplexní řešení skutkově totožných kauz v rámci šetření řetězce dodavatelů a odběratelů ve vazbě na daň z přidané hodnoty za účelem prověřování údajů v daňových tvrzeních, plnění, která jsou předmětem daně z přidané hodnoty, a zjišťování možných daňových úniků. Shromáždění těchto kauz u jednoho správce daně je dle dožádání v souladu se zásadou hospodárnosti (§ 7 odst. 2 daňového řádu) a rychlosti řízení (§ 7 odst. 1 daňového řádu). Konkrétně bylo důvodem dožádání to, že se žalobce objevoval v řetězcích v postavení plátce typu „Broker“ v rámci obchodování s reklamními službami. Úhrady za reklamní služby byly prostřednictvím obchodní korporace PAVI s.r.o. poukazovány plátcům v postavení typu „Missing Trader“, kterými byly tyto peněžní prostředky z jejich účtů vybírány v hotovosti. Reklamní služby, které konečným příjemcům reklamy na základě smluv o reklamě poskytovala obchodní korporace PAVI s.r.o., představovaly především prezentaci ve fotbalovém areálu Soukeník, Sezimovo Ústí. Finanční úřad v Táboře byl do 20. 10. 2011 místně příslušným správcem daně žalobce, který změnil své sídlo v průběhu kontroly za zdaňovací období červen 2006 až prosinec 2007, při které bylo zjištěno poskytování nadhodnocených reklamních služeb stejného typu ve fotbalovém areálu Soukeník. Žalobce byl prostřednictvím osoby svého jediného jednatele a společníka propojen s obchodní společností PAVI s.r.o. a FC MAS

Táborsko a.s. Z uvedených důvodů žalovaný dožádal podle § 17 daňového řádu uvedeného správce daně o provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty za období září 2012 až červenec 2015 u žalobce, neboť s ohledem na nashromážděné poznatky mohl správce daně provést daňovou kontrolu rychleji, efektivněji a bez vynaložení neúčelných nákladů. Právní zástupce žalobce požádal podáním ze dne 21. 12. 2015 evidovaným pod č. j. 7532329/15/2001-61563-107917 o zvážení uvedeného postupu. Na tuto písemnost odpověděl žalovaný sdělením, č.j. 70782/15/2001-61563-107917, ze dne 11. 1. 2016, v němž setrval na svém stanovisku. Dále se ve spise nachází vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 261 daňového řádu ze dne 10. 2. 2016, č. j.: 877795/16/2001-61563-107917, v němž žalovaný obdobně jako v dokumentu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 6319157/15/2001-61563-107917, uvedl, co bylo důvodem dožádání. K námitce, že rychlost a efektivnost provedení daňové kontroly není zákonným důvodem dožádání, žalovaný uvedl, že rychlost a efektivnost řízení je základní zásadou daňového řízení, neboť podle § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu správce daně postupuje bez zbytečných průtahů a postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Dále žalovaný uvedl, že institutu dožádání lze využít výlučně z moci úřední, daňový subjekt si tedy nemůže určovat, který správce daně provede určitý úkon nebo postup. Žalovaný měl v úmyslu prověřovat především poskytnuté reklamní služby představující prezentaci ve fotbalovém areálu Soukeník, Sezimovo Ústí, který je v místní příslušnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj – Územního pracoviště v Táboře. Stížnost podle § 261 odst. 1 daňového řádu žalovaný vyhodnotil jako nedůvodnou.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. S ohledem na skutečnost, že se žalobce, ani žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili, soud postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Řízení o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraveno v ustanovení § 82 - 87 s.ř.s.

Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Podle § 7 odst. 1 daňového řádu správce daně postupuje bez zbytečných průtahů. Podle § 7 odst. 2 daňového řádu správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Z důvodu hospodárnosti může konat správce daně úkony pro různá řízení společně. Ze spisu, popřípadě z rozhodnutí vydaného na základě těchto úkonů, musí být zřejmé, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly úkony učiněny.

Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem; pro účely správy daní se sídlem právnické osoby rozumí adresa, pod kterou je právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku, nebo adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, pokud se tato osoba do těchto rejstříků nezapisuje.

Podle § 17 odst. 1 daňového řádu může místně příslušný správce daně dožádat jiného věcně příslušného správce daně téhož nebo nižšího stupně o provedení úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů, které by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s vynaložením neúčelných nákladů, anebo které by nemohl provést vůbec.

Soud nejdříve prověřil, zda je žaloba přípustná ve smyslu § 85 s. ř. s. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 Afs 50/2007 – 106, který se sice vztahuje se k institutu dožádání stanoveného v § 5 odst. 1 již zrušeného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (pozn. zrušen k 1. 1. 2011), ale ze kterého lze vyjít i v daném případě, vyplývá, že otázka „oprávněnosti“ místně nepřislušného správce daně k provedení úkonů daňového řízení je jedním z předpokladů zákonnosti daňového řízení jako celku a jako taková je samozřejmým a legitimním cílem soudního přezkumu např. v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí o vyměření daně či řízení o ochraně před nezákonným zásahem s ohledem na skutečnost, že v případě dožádání se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Postup žalovaného je pojmově způsobilý být „zásahem“, kterým by mohl být žalobce nezákonně zkrácen na svých právech. Zároveň nebylo nutné vyčerpat všechny jiné právní prostředky (tj. postup podle § 261 odst. 6 daňového řádu), neboť se žalobce se domáhal deklaratorního určení toho, že zásah byl nezákonný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25). Rovněž nelze mít za to, že by v daném případě šlo o žalobu předčasně podanou, jak naznačil žalobce i žalovaný, neboť žaloba byla podána dne 11. 4. 2016 a vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 261 daňového řádu ze dne 10. 2. 2016, č. j.: 877795/16/2001-61563-107917, bylo žalobci doručeno dne 11. 2. 2016.

Ústředním bodem žalobcovy argumentace je, že daňovou kontrolu v jejím komplexním rozsahu mohl a měl provést místně příslušný správce daně, tj. žalovaný. Soud má za to, že podmínky pro dožádání v této věci splněny byly. Podle § 17 odst. 1 daňového řádu může místně příslušný správce daně dožádat jiného věcně příslušného správce daně téhož nebo nižšího stupně o provedení úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů, které by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s vynaložením neúčelných nákladů, anebo které by nemohl provést vůbec. V odůvodnění dožádání ze dne 1. 10. 2015, č. j.: 6319157/15/2001-61563-107917 žalovaný uvedl: *„Konkrétně je důvodem dožádání skutečnost, že se obchodní korporace ASTON – služby v ekologii, s.r.o. objevuje v řetězcích v postavení plátce typu „Broker“ v rámci obchodování s reklamními službami. Úhrady za reklamní služby byly prostřednictvím obchodní korporace PAVI s.r.o. poukazovány plátcům v postavení typu „Missing Trader“, kterými byly tyto peněžní prostředky z jejich účtů vybírány v hotovosti. Reklamní služby, které konečným příjemcům reklamy na základě smluv o reklamě poskytovala obchodní korporace PAVI s.r.o., představovaly především prezentaci ve fotbalovém areálu Soukeník, Sezimovo Ústí. Finanční úřad v Táboře byl do 20. 10. 2011 místně příslušným*

správcem daně žalobce, tento daňový subjekt změnil své sídlo v průběhu kontroly za zdaňovací období červen 2006 až prosinec 2007, při které bylo zjištěno poskytování nadhodnocených reklamních služeb stejného typu ve fotbalovém areálu Soukeník. Tento daňový subjekt byl prostřednictvím osoby svého jediného jednatele a společníka propojen s obchodní společností PAVI s.r.o. a FC MAS Tábořsko a.s. Z uvedených důvodů žalovaný požádal podle § 17 daňového řádu správce daně o provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty za období září 2012 až červenec 2015 u výše uvedeného žalobce, jelikož s ohledem na nashromážděné poznatky mohl správce daně provést daňovou kontrolu rychleji, efektivněji a bez vynaložení neúčelných nákladů.“

Mezi základní požadavky kladené na správu daní je naplnění zásady efektivity, hospodárnosti a rychlosti správy daní. Je přitom třeba posuzovat jednotlivé aspekty efektivity a hospodárnosti při správě daní. V daném případě vzal soud v úvahu, že dožádaný správce daní, tj. Finanční úřad pro Jihočeský kraj – Územní pracoviště v Táboře byl do 20. 10. 2011 místně příslušným správcem daně žalobce, přičemž za zdaňovací období červen 2006 až prosinec 2007 bylo dle tvrzení žalovaného zjištěno poskytování nadhodnocených reklamních služeb ve fotbalovém areálu Soukeník. S ohledem na nashromážděné poznatky a na zaměření daňové kontroly žalobce se žalovaný rozhodl požádat Finanční úřad pro Jihočeský kraj – Územní pracoviště v Táboře o provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty za období září 2012 až červenec 2015 nebo postup podle ustanovení § 87 odst. 2 až 6 daňového řádu. Žalovaný tak učinil na základě závěru, že takový postup povede k efektivnějšímu využití personálu finanční správy a tím i k určité časové úspoře. Pakliže žalobce namítl, že odůvodnění, že správce daně mohl provést daňovou kontrolu rychleji, efektivněji a bez neúčelných nákladů, daňový řád nezná a nebylo možné jej podřadit pod žádný zákonný důvod uvedený v § 17 daňového řádu, pak tato námitka je dle názoru soudu nedůvodná, neboť zásady rychlosti a hospodárnosti daňového řízení, které jsou vyjádřeny v § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu, se uplatní ve všech postupech správce daně. Zásada rychlosti vyjádřená v § 7 odst. 1 daňového řádu znamená, že správce daně má vždy dbát, aby v řízení nevznikaly průtahy. Zásada hospodárnosti řízení (§ 7 odst. 2 daňového řádu) se projevuje nejen ve vztahu k osobám zúčastněným na správě daní, ale také ve vztahu ke správci daně. Dožádání z hlediska svého rozsahu nebylo nijak excesivní a nepřiměřeně široké; naopak vycházelo z relevantních důvodů a žalobci evidentně nebylo znemožněno účinně hájit svá práva. V daném případě nebyly kumulativně splněny podmínky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65 a ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 Aps 5/2012-52) pro vydání rozsudku, v němž by soud deklaroval, že se jednalo o nezákonný zásah.

Soud nadto (při respektování § 87 odst. 1 s. ř. s. podle něhož „*rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu*“) uvádí, že v období mezi zahájením daňové kontroly (21. 1. 2016) a současností došlo k novelizaci zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky (dále jen „zákon o finanční správě“), provedené zákonem č. 243/2016 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím celního zákona. V rámci této novely zákona o finanční správě byla s účinností ode dne 29. 7. 2016 zavedena vybraná působnost finančních úřadů (§ 10 odst. 4), kterou se rozumí jednak provádění vyhledávací činnosti při správě daní, jednak provádění postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní. V návaznosti na tuto změnu bylo do § 8 odst. 2 zákona o finanční správě upravujícího územní působnost finančních úřadů doplněno, že finanční úřad vykonává vybranou působnost na celém území České republiky. To znamená, že podle aktuální právní úpravy může provést daňovou kontrolu, jakožto tzv. vybranou působnost, kterýkoli finanční úřad při zachování pravidla předstižení, dle něhož kontrolu provede ten finanční úřad, který ji

zahájil nejdříve (§ 12 odst. 3 zákona o finanční správě). Nicméně jak vyplývá i z důvodové zprávy, zavedení celostátní územní působnosti finančních úřadů v případě vybrané působnosti bude, resp. je možné, např. právě v rámci boje s podvody na DPH, vhodně kombinovat též s institutem dožádání dle § 17 daňového řádu. Důvodová zpráva k zákonu č. 243/2016 Sb., změna některých zákonů v souvislosti s přijetím celního zákona, k části čtyřicáté druhé – změna zákona o Finanční správě České republiky uvádí: „*Zavedení celostátní územní působnosti finančních úřadů v případě vybrané působnosti bude možné (například v rámci boje s karuselovými podvody na dani z přidané hodnoty) vhodně kombinovat s pokračujícím využíváním institutu dožádání podle § 17 daňového řádu, kdy může místně příslušný správce daně dožádat jiného věcně příslušného správce daně téhož nebo nižšího stupně o provedení úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů, které by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s vynaložením neúčelných nákladů, anebo které by nemohl provést vůbec. Institut dožádání může najít své uplatnění mimo jiné v souvislosti se stanovením daně z moci úřední v situaci, kdy daňový subjekt (např. článek řetězce daně z přidané hodnoty) nepodá daňové přiznání, a to ani na výzvu správce daně. Následně má správce daně možnost ve smyslu § 145 odst. 1 daňového řádu vyměřit daň podle pomůcek či předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč. Správce daně se tak sice nachází v rámci nalézacího (vyměřovacího) řízení, avšak mimo kontrolní postup, tj. daňovou kontrolu či postup k odstranění pochybností. I v této situaci však může být žádoucí, aby dokazování nebo vyčíslení daně provedl finanční úřad, který provádí kontrolní postupy (zejména daňovou kontrolu na základě výkonu vybrané působnosti například u ostatních daňových subjektů v rámci řetězce daně z přidané hodnoty). Vyměření daně (tedy vydání platebního výměru) jako takové nadále provede finanční úřad místně příslušný dle obecných pravidel. Finanční úřad, který provádí kontrolní postupy u ostatních daňových subjektů v rámci řetězce daně z přidané hodnoty, by v těchto případech měl možnost provést dokazování, popřípadě vyčíslení (nikoliv stanovení) daně podle pomůcek na základě odpovídajícím způsobem formulovaného dožádání.*“

Soud neshledal, že by se žalovaný vůči žalobci vydáním dožádání č. j.: 6319157/15/2001-61563-107917 k provedení daňové kontroly daně z přidané hodnoty nebo postupu podle § 87 odst. 2 až 6 daňového řádu dopustil nezákonného zásahu, a proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2017

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová